

ΟΡΦΕΥΣ

«Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτῆς ἀοιδᾶς πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς» ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΠΟΥ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΟΜΩΝΥΜΟ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Διευθυντὴς στὴν ὕλη : ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΓΙΩΧΑΛΑ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

Ευπνάτε σεῖς τόγαούδι' ἀξέχαστα παλῆου καιροῦ,
Καὶ σεῖς λουλούδια
καὶ σεῖς κρυσταλωτὰ νεράκια τοῦ γιαιλοῦ
γελάστε πάλι,
καὶ παίζετε κυματάκια μου μετὰ τὰ κλωνάρι' ἀγάλι ...

Ξαναλαλήστε σεῖς κορδαλλοὶ κι' ἀηδόνια
καὶ σὺ οὐρα· ἐγαλάξιε μου, σεῖς θέληγτρα αἰώνια,
δόστε καὶ πάλι στὴ χάρι' αἰμορφιάς τὴ χάρι,
τοῦ γνώρισμ' οὐ σὰς τοῦ παλῆου καὶ τώρα δια-
βατήρη

δόστε του διάπλατη πνοή!

Νησί μου ποῦ μ' ἐγέννησες
καὶ μουῦδωκες περίσσεια τὴν ψυχὴ,
Σὲ βλέπω καὶ σ' αἰσθάνομαι ξανά!
εὐμορφο πάντα μαγικό, μά, νά,
σ' ἀρίνω πάλι γιὰ τόπους μακρυνούς,
καὶ πέρα ἐκεῖ ποῦ τίποτε δὲν θᾶν' ἀπ' τὸ δικό
σου
θᾶσαι συντρόφια στοὺς καῦμούς
καὶ θᾶμαι νοσταλγός γιὰ τὸ γιαιλό σου.

Ἀπρίλιος 1923

Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΗΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Μάτια, ὠραῖα μέτωπα καὶ χεῖλια δροσερά,
καὶ κόρφοι, ποῦ βαθύζωνες γραμμὲς σὰς ὁμορ-
φαίνουν,
—γυναῖκες—κρῖνα κι' ἄλλες σὰν τρελλὰ νὰ πορ-
φυραίνουν
τραντάφυλλα ἑκατόφυλλα, σὰν ἄλυκη φωτιά—

διαβατικές, ἐφήμερες, ὠραῖες π' ἀνασαίνουν
πέθους κρυφούς τὰ στήθεια σας, τὰ μάτια τὰ
γλυκά,
ἀνθόγυαλα, ποῦ οἱ Ἔρωτες τῆς Γῆς τᾶνθια τους
δένουν
—γυναῖκες!—χάδια λούλουδα, μυστήρια ἀ-
παλά—

Στὸ διάβα σας, ποῦναι ἄβρο, σὰν μεταξιῶ
τὸ χάδι
μὰ καὶ σὰν ὁ ἀνήσυχος πελάου μουμιουρισμός,
ποῦ τρικιμῖα προμηνᾷ στὸ πικρὸ γαλήνιο βράδου,

πόσος βαθὺς στὸ διάβα σας περνάει πικραμός:
Χάδι, μετάξια, ἔσοις ἀνθοί, μαζὶ καὶ καρδιοχτύπι
—γυναῖκες! μιᾶς στιγμῆς χαρὰ κι' ὕστερα πόση
λύπη!...

ΟΝΕΙΡΑ

Ὄνειρα πλάνα, ἄγνωρα σὲ τούτηνε τὴ σφαῖρα
Ἄργοκυλοῦν στὸν ὕπνο μας τὴ νύχτα τὴ βαθειά
Καὶ σιγοφεύγουν σιγαλὰ σὰν ξεδιπλώσ' ἡ μέρα
Ἄφρονινας ἐντύπωση γλυκειὰ μὲς στὴν καρδιά.

Τοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς γλυκειᾶς τῆς σκέψης ἡ
ἐπίδα

Στέκεται ἀγνάντια στὴ ζωὴ π' ὀλόγυρα κυλᾷ
Παλαίει ἄγρια, σκληρά, μετὰ τὴ φοικτὴ λεπίδα
Τοῦ νοῦ, ποῦ τοῦ τὴ χάρισε ἡ φρόνιμη Ἀθηνᾶ:

Μὰ ὅσο στέκει ἡ νυχτιὰ ἡ σκέψη παραμένει
Καὶ σιγοφέρει σιγαλὰ στὴ δόλια μας καρδιά
Μὰ σὰν ἡ μέρα τὴ λευκὴ τὴν ὁμορφιά της
παίρνει

Τ' ὄνειρου ἡ ἐντύπωση, ἀχνίζει, ξεψυχᾷ.

ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΑΚΟΙ

“Αν τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι χαρίζεται γλυκὲς ὥρες στὴ νειότη καὶ στὸν ἔρωτα, φτάνει τρομαχτικὸ σ’ ἐκείνους ποὺ γιὰ ἕναν ὀποιοδήποτε λόγο δὲν ἔχουν πιά τὴ δὴναμὴ ν’ ἀνθέξουν τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, ἀκόμα δὲ χειρότερο γιὰ κείνους ποὺ λείπει τὸ ξεφάντωμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ μελαγχολία, ποὺ δὲν ἀργεὶ νὰ κάμῃ δούλη τὴν ἀδύνατη ψυχὴ τους.

Καὶ νά, τὸ πρῶτο πολὺπικρὸ δάκρυ γιὰ τὰ χαμένα νεῖατά, νά, ἡ στιγμή ποὺ ἡ ζωὴ ἀλλάζει ὄψη γιατί γίνεται ὅμοια μὲ τὴ ζωὴ ποὺ περνάει κανεὶς ὅταν χωριστῆ ἢ χάσῃ πολυαγαπημένα του πρόσωπα.

Εἶναι ἀλήθεια ποὺ τὸ παλιὸ ρολοὶ ἀκούραστο ὅπως πάντα χτυπάει μὲ τὸν ἴδιον ἦχο τίς ὥρες του, ἀλλὰ γι’ αὐτοὺς π’ ἡ ζωὴ ἀλλάζει ὄψη αὐτὸς ὁ ἦχος ποὺ σὲ μιὰν ἄλλη ἐποχὴ τοὺς γέμιζε χαρὰ καὶ γέγονταν ἀφορμὴ ἀπὸ κάποιον ρεμβασμὸ, σήμερος τοὺς φαίνεται μονότονος, ὁμοίος μὲ μιὰ νεκροκαμπίνα, τοὺς φέρνει δάκρυα, γιατί σ’ αὐτὴ τὴ κατάστασιν τὰ βλέπουν ὅλα μὲ τὸ αἶσθημα ποὺ τώρα πλημμυρίζει τὴ ψυχὴ τους.

Ἀκοῦν ἦχους κ’ ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι πάντα οἱ ἴδιοι, τοὺς ἀκοῦν τόσο διαφορετικῶς ποὺ καταντῶν ἀγνώριστοι. Βλέπουν εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύσιν, καὶ ἐνῶ αὐτὲς εἶναι πάντα ὅμοιες αὐτοὶ δὲν τίς γνωρίζουν πιά. Γιατὶ γέρω τους ὅλα ἀλλάξαν ὅλα εἶναι μαῦρα ὅλα πεθαμένα. Στὲς ἐρημιές τώρα κίμαρές τους μένουν σκορπισμένα ξερά ροδόφυλλα στὸ σκοτισμένο ἀναλόγιον μένουν ἀνοιχτὲς μουσικὲς ποὺ κανεὶς οὔτε κοιτάζει... Ὅλα εἶναι στὴ θέσιν τους ὅπως καὶ χτὲς καὶ προχτὲς, δὲν ἀλλάζει τίποτε, κ’ ὁμοίως γι’ αὐτοὺς εἶναι ὅλα διαφορετικά, τὸ κάθε τι τοὺς γεννάει παράξενα συναισθήματα, καὶ τὸ κάθε συναίσθημα τὸν πόνο, τὸ δάκρυ, τὴν ἀπελπισίαν...

Στοὺς φυσικοὺς πόνο, ποὺ ὁ δυνατόφυγος ὑποφέρει χωρὶς παράπονο, χωρὶς ταραχὴ, αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι δειλιάζουν, τρέμουν, ἀπελπίζονται, καὶ μονολογώντας πέφτουν σὲ παράληρηματα ποὺ γεννοῦν τὲς ἀτελείωτες καὶ τρομαχτικὲς νύχτες, χτυποῦν τὸ μέτωπό τους σὺν νὰ ζητήσαν νὰ ξαναοῦξουν οἱ θύρες τοῦ λογικοῦ, ἀλλὰ τοῦ κίκου, δὲν ἀνοίγουν πιά, φαίνεται σὺν ἀπ’ αὐτὸ τὸ κρανίον νὰ εἶναι φύγη ἀπὸ τὸν πόνο, τὸ δάκρυ, τὴν ἀπελπισίαν...

θρῶπο νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ ζῶο.

Κι’ ἀλήθεια τώρα δὲν μένει παρὰ γεμάτο ἀπὸ νεκρὴν ὕλην, γιατί μπηκε ἕνας παρειαχτος μέσα ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσῃ πιά κανεὶς νὰ τὸν διώξῃ, καὶ ποὺ ἔχει τὴν ἐπιρροὴ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐνέργεια τὴν δική του, τόσο, ποὺ νὰ καταφέρῃ νὰ παρουσιάσῃ τὸ άτομο στὰ μάτια τῆς γῆς ἐπιστήμης σὺν μοιρομανίᾳ, σὺν μελαγχολικῶ, σὺν ζῆριτο, σὺν ξεχωρισμένο, σὺν τρελλό... Κι’ ὅμως δὲν εἶναι παρὰ ὑποχονδριακός, ποὺ ὅτὸ πρῶτό του ζῦπνιμα δὲν ἀκούει πιά τὴ χαρούμενη σάλπιγγα νὰ τὸν κράξῃ νὰ πάρῃ τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ κακοῦ του, τὴν ἐργασία, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ πιά τὴν οὐράνια γλύκα ἀπὸ τὲς ἀνθρώπινες αὐταπάτες ποὺ τόσο ὅστιν ψυχὴ χρειάζονται, ποὺ δὲν ἔχει τὴ δὴναμὴ ν’ ἀφίσῃ νὰ τὸν κυριέψῃ καμμιά ἄλλη ἐπιθυμία, ἔχτος ἀπὸ κείνην νὰ μπορῇ νὰ βυθίζεται σ’ ἐπὶ ἀπαίσιες καὶ τρομαχτικὲς του σκέψεις, ἔχοντας πάντα μπροστά του τὴν πέτρα τοῦ Σίσυφου.

Ἀφίνει τὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ τὸ ξαναεπιθεωρήσῃ σὲ λιγάκι ζητώντας σ’ αὐτὸ τὴν ἀφραστὴ παρηγοριά, ντύνεται γιὰ νὰ ξαναγδῆθῃ σὲ λιγάκι, χαμογελάει τώρα γιὰ νὰ κλάψῃ πικρὰ ἀργότερα.

Κάθε μέρα βρίζεται ἔμπρός σ’ ἕνα νέο ἀγνώστο, σ’ ἕνα νέο ἀόριστο, ποὺ τὸν κρατάει ἀκίνητο, ἀνίστατο νὰ κάμῃ ἕνα μονάχα βῆμα ὅτ’ ἐμπρός, ἔξοδεύοντας τὸν καιρὸ του σὲ φόβου, σὲ ἀμφιβολίες, σὲ ἀπαγορευτοὺς, σ’ ἀπελπισία, κ’ ἐπειτα κουρασμένος ὅπως εἶναι ἀπὸ μιὰ τόσο τρομαχτικὴ μέρα ζητάει τὴν ἀνάπαυσιν ὅτὸν ὕπνον ἀλλὰ... τ’ αὐτιά του βοῦζουν, λογίων λογίων ὀπτασίες παρουσιάζονται ὅτ’ ἀλγόμενα μάτια του... Ἡ Ζωὴ δὲν τὸν οδηγáει πιά, εἶναι αὐτὸς ποὺ σέρνει τὴ ζωὴ. Δὲν εἶναι πιά ὀργανισμὸς ἀλλὰ σύλλογὸν ἀπὸ ἀνατομικὰ κομμάτια ποὺ τὰ κρατεῖ δεμένα ἕνας σκελετός.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ποὺ σ’ ἀνήσυχες νύχτες, οἱ χλωμὲς μορφὲς ἢ ἀκανόνιστη ζωὴ καὶ οἱ μοναχικοὶ ὅτ’ ἐρημιές περίπατοι εἶναι κληρονομία τοῦ ποιητῆ ἢ τοῦ νευρικοῦ καλλιτέχνη, γιατί καὶ πολλὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ποίησης καὶ τῆς καλλιτεχνίας τὲς συναντᾶμε σὲ δυσ-

τυχισμένους ποὺ χωρὶς κ’ αὐτοὶ νὰ ξέρουν γιατί ἔχουν χάσει τὸν ὕπνον τους, ἀποφεύγουν τὸν κόσμον σὺν τὸ χειρότερο κακό, ὅταν δὲ βρεθοῦν μόνοι τους, νοιάδουν τοὺς ἑαυτοὺς των βυθισμένους στὸ βάραθρον τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ φόβου, τῆς ἀπιστίας, τοῦ πόνου. Ἐχουν χάσει τὸ ὄρατό τους, τὸ γραφεῖο τους δὲν τοὺς βλέπει πιά, τὰ τραπέζια τους τὰ πολυφύρτα ἀπὸ πλούσιες ἀλληλογραφίες καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς χαρτιά, σήμερος μένουν ἀδειανὰ καὶ σκοτισμένα, κ’ ὁ ἀνυχος ἄρρωστος τὰ μεταχειρίζεται σὺν μαυροπίνιας, γιὰ νὰ γράφῃ μὲ τὸ ἀδύνατο καὶ ἀναρμικό του δάκτυλο, κάπου κάπου τὸ ὄνομά του ἢ καμμιά ἄλλη λέξη ποὺ νάχῃ σχέση μὲ τὲς σκεπτείνες του σκέψεις.

Ὁ ἥλιος, ὁ περίπατος, ἡ βιβλιοθήκη, τὸ θέατρο, τὸ φιλικὸ ἢ συγγενικὸ σπίτι δὲν τοὺς βλέπει πιά, καὶ σιγὰ - σιγὰ φεύγει καὶ ἡ νεότης γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρῆσῃ ποτέ, καὶ μαζί τους χάνεται τὸ χαμόγελο, ὁ ρεμβασμὸς, τ’ ὄνειρο ὁ ἔρωτος.

Καὶ τώρα πῶς νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ, τὸν ἀσπλαγγνο φωνὰ ποὺ ὕπουλα τοὺς θανατώνει;

Αὐτοὶ φαίνονται τόσο νεκροὶ ποὺ περπατοῦν ἀκόμη καὶ ποὺ τρέχουν νὰ πάρουν τὴν ἀράδα τους γιὰ νὰ θαστοῦν. Πλανιοῦνται γυροτοί, πρόωρα ἀσπρομάλληδες, σὺν ἀποβλακωμένοι, μοιάζοντας μὲ ταξιδιῶτες ποὺ σὲ παγεροὺς σταθμοὺς καρτεροῦν τὰ νυχτερινὰ τραῖνα γιὰ νὰ τοὺς πάρουν ἐκεῖ, ποὺ δὲν θά ναι μονάχα ἐπιθυμητὸ ὄνειρο ἢ ἀνάπαυσιν ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

Σ’ ὄλον αὐτὸ τὸν κόσμο τί συμβαίνει; Κάτι βέβαια, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καὶ εἶναι καὶ γιὰ τὴν ἐπιστήμην τέλει ἀγνώστο καὶ γι’ αὐτὸ εἶναι θετικὰ καταστρεφτικὸ νὰ ζητᾶν κανεὶς νὰ τὸν γιαιτρέψῃ μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα, γιατί τότε καὶ ποὺ νομίζει, πῶς ὀφείλει, καταστρέφει, καὶ ποὺ νομίζει ποὺ σώζει, θανατώνει.

Κανεὶς, καὶ τίποτε μπορεῖ νὰ γιαιτρέψῃ καὶ ποὺ δὲν τοῦ ἔχει τὴν ἀληθινὴ ἀφορμὴ, κανεὶς καὶ τίποτε μπορεῖ νὰ γιαιτρέψῃ καὶ ὅταν δὲν ἔξω τί εἶναι αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ ὑποφέρει. Καὶ ὁμοίως ὑποφέρει.

Ναί, ἀλλὰ εἶναι θετικὸ ποὺ δὲν ὑποφέρει ὁ ὅλως ἀνθρώπος, ἢ δὲ ἐπιστήμην μονάχα τὴν ὕλη βοηθεῖ γιὰ τὰ γιαιτρευτῆ, ὑποφέρει ὁ πραγματικὸς ἀνθρώπος... Ἴσως ἀργότερα κάποιον ἄλλη ἐπιστήμην ποὺ πρὸ τέλεια, ποὺ

ποὺ ἐψηλή, ποὺ πρὸ θετικῆ, ποὺ πρὸ ἀληθινῆ, θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν γιαιτρέψῃ.

* * *

Οἱ πραγματικοὶ ὑποχονδριακοὶ ἔχουν δίκιον ν’ ἀποφεύγουν τὸν κόσμον;

Βέβαια Ναί.

Γιατὶ ξέρουν καὶ αἰσθάνονται ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν πίσω ἀπὸ κόκκινους πέπλους τὸν ἐσωτερικὸν τους πόλεμον, σιγὰ - σιγὰ πέφτει ἡ Αὐλαία καὶ τότε πιά δὲν ἔχει

καμμιά θέσιν ὅτῃ σωτηρία οὔτε μιὰ ἀκαρπῆ προσπάθεια φιλοτιμίας, οὔτε ἡ προσποίηση οὔτε οἱ ἀπελπισμένες προσπάθειες γιὰ ξεφάντωμα.

Ἡ Καταστροφὴ ἔφτασε, καὶ τίποτε δὲν τὴν σταματᾷ.

Τὰ μάτια βαθυλώνουν, τὸ πρόσωπο χλωμαίνει, τὰ ροῦχα κρέμονται, γιατί δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν πιά ὅτ’ ἀσκελετόμορφα σώματα τὰ νύχτα μεγαλώνουν, τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένηα φαίνονται ἀμελημένα.

Τὸ βλέμμα εἶναι χαμένο καὶ ἀόριστο, τὴν νύχτα κολάζουν μὲ βαθύ στεναγμὸ τὴν ἡμέρα, τὴν ἡμέρα ἐπιθυμοῦν τὴ νύχτα... προσπαθοῦν μένοντες στὴ μοναξιά τους νὰ φυλαχτοῦν καὶ ν’ ἀποφύγουν... Ἀλλὰ δὲν ἀποφεύγουν καὶ οὔτε θ’ ἀποφύγουν ποτέ αὐτὸν, ποὺ τοὺς τυραννάει, γιατί αὐτὸς βρίζεται μέσα βαθεῖα κλεισμένος ὅτῃ ψυχὴ τους.

Κέρκυρα - Μάρτιος - 1923.

Σπύρος Η. Αιχρίνος

Χίρως

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΜΟΥ

Πρώτη δὲν εἶσαι σύ. Καὶ τελευταία δὲν θάσαι ποὺ στὸν κόσμον θ’ ἀγαπήσω. Πολλὲς ἦταν μιὰ ἀπ’ ἄλλης πρὸ ὄραια, πολλὲς, πολλὲς ποὺ δὲν θὰ ξαναβῆσω... Κάθε φορὰ μὲ μιὰ — καὶ πάντα μόνος! τέτοιο εἶναι τὸ δικό μου πεπρωμένο, καὶ πάντα λύπη, πόνος, πάντα πόνος γιὰ τὸ καλὸ, τὸ ὄραιο καὶ τὸ χαμένο. Καμμιά γιὰ πάντα δὲν θὰ μὲ καρδίσῃ, γιατί, δὲν ξέρω, δὲν καταλαβαίνω, — μόνον ἐκείνη ποὺ θα μὲ φιλήσῃ στὰ τελευταία, τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνω.

Γράνη Στόπ

ΚΙΩΝΙΑ!...

Τὰ λόγια σου, ἀγάπη μου, ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω ὅσες στεργῆς καὶ θάλασσες κ’ ἂν τύχῃ νὰ περάσω.

Θάνα γιὰ μὲ αἰώνια παρηγοριά, ὅτ’ ἔξω ἂν τύχῃ κ’ ἀποχωριστῶ μιὰ μέρα ἀπὸ ὄνα.

Ἄγγελου Σαλούτση

ΕΘΥΜΩΣΕΣ

Ἐθύμως... ἀλλὰ γιατί στὰ λόγια μου θυμώνεις καὶ μ’ ἕνα βλέμμα σου ἄγριο σκληρὸ μὲ θανατώνεις!...

θέλεις καὶ πάλι νὰ στὸ πῶ;
πῶς ὅποιος στὴ καρδιά μου ἀκούει ἀγάπην σταθερὴν χάνει τὰ λογικά του καὶ χάνεται μπερδεύεται κάθε μιλιὰ στὸ στόμα ζηλεύει καὶ τὸν ἴσχιον του καὶ τὸ Θεὸ του ἀκόμα...

Ζάκυνθος

HUGO

“ΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ,”

Καὶ βασιλεῖας ἂν ἤμουνα θε νάδινα τὸ κράτος Καὶ τ’ ἄρα μου, τὸ σκήπτρον μου, καὶ τὸ λαὸ στὸ γόνυ,

Καὶ τὴ χουσι κορῶνα μου, μὲ τὴ λαμπρὴ πορφύρα. Τὰ κύματα τοῦ πληθυσμοῦ π’ ἡ θάλασσα δὲ φτάνει. Γιὰ μιὰ ματιὰ δική σου.

Θεὸς ἀκόμη ἂν ἤμουνα τὴ γῆ μὲ τὸν ἀέρα Τοὺς ἄγγελους, τοὺς δαίμονας σ’ ἐμὲ ὑποταγμένους Καὶ τὸ σκοτάδι τὸ βαθύ, τὰ τάρταρα τοῦ Ἄδη, Τοὺς κόσμους καὶ τοὺς οὐρανοὺς θε νάδινα, Παρθένε. Γιὰ ἕνα φίλ δικό σου.

N. I. Τσίκα

ΠΑΡΘΕΝΑΣ ΦΙΛΙ

Ῥοδοπεταλωτὰ τὰ δυὸ σου χεῖλη Στὰ χεῖλη μου ἐκόλλησες μὲ βία Τὸ ῥοδομοσκοβόλο ἐκεῖνο δεῖλι... Μὰ χάθηκες μὲ μιάς σὺν ὀπτασία.

Σὲ ζήτησα μὲ μπρὸς στὴν Παναγία Γονατιστὴ σὲ βρήκα καὶ κλαυμένη Βασάνιζε σε ἄγρια τυραννία Γιατ’ εἶσουν πρωτοφίλημένη.

Κέρκυρα - 1923

Ἀντρέας Κεκοφίνης

ΠΙΠΗ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗ

Η ΧΑΡΟΚΑΜΕΝΗ ! . . .

Τὸ χαρίζω σ' ὄσους ἀγάπησαν καὶ πόνησαν βαθεῖά.

[Λίγο προτοῦ στοῦ ἀγύριστο νὰ πῆς ταξίδι κάτω, ποῦ ἀκόμα ἐχαροπάλενες στοῦ στῶμα τοῦ θανάτου, Μέσα σὲ ἀραχνόποτρηο χίσαμε τὴ χαρά μας, σιμώσαμε καὶ σοῦ εἶπαμε πονετικά, ὦ! κυρά μας, Ὅλο, μητέρα, νὰν τὸ πεις κ' ἴσως αὐτὸ σὲ γιάνει, κ' ἀπὸ τοῦ Χάρου τὸ ἄλλο ξεφύγεις τὸ δρεπάνι. Κι' ἐσὺ δὲ μᾶς ἐχάλασες καὶ τὸ στερονὸ χατήρι, καὶ τὴ χαρά μας ρούφηξες ἀπ' τὸ ἀραχνο ποτήρι].

Σωτήρης Σκίπης

A!

Μαννούλα μου τὴν ἀγαπῶ
καὶ θέλω νὰ τὴν πάρω
γυναϊκά μου· δίχως αὐτὴν
μαρτούρια θὰ τραβήξω
Καὶ θὰ συχαίνομαι νὰ ζῶ
στὸν κόσμο τοῦτον, μάννα,
σὰν τὸ κεράκι λυώνοντας
μέρα μετὴν ἡμέρα.
Ἄν τὴν ἀγάπησα τρελλὰ
δίχως νὰ σὲ ρωτήσω,
ἦταν γιατί, μαννούλα μου,
μ' ἀγάπησε κ' ἐκείνη
Καὶ στὰ ποδάριά μου ἔπεσε
ζητώντάς μου γιὰ χάρη
νὰ σοῦ τὸ πῶ πὼς μ' ἀγαπᾶ
κι' ἂν δὲ γενῶ δικός της,
θὰ μαραζιάσει γρήγορα
καὶ θὰ χαθεῖ ἀπ' τὸν κόσμο.
Συχώρα με ἂν σ' ἀπάτησα
καὶ σοῦ ἴπα κάνα φέμμα
καμμιά φορὰ ποῦ ἐρώτουνες
νὰ μάθης ἢ καρδιά μου
Γιὰ ποιάν ἐκτύπη δυνατὰ
κ' ἐπόνει νύχτα - μέρα·
συχώρα με καὶ τώρα πιά
ποῦ ξέρεις τί γυρεύω,
Πλυκεῖα μαννούλα μου, πὸ σέ,
δόσε μου τὴν εὐκὴ σου
καὶ πές μου τὴν πεντάμορφη
Ἀγνούλα νὰ σοῦ φέρω
Γιὰ νὰ φιλήσῃ τρυφερὰ
τὰ χέρια τὰ δικὰ σου
ὅπου μ' ἀνάστησαν γι' αὐτὴν
ποῦ θὰ γενεῖ δική μου.
Λυπήσου με πρὶν ἀρνηθῆς
καὶ σκέψου τί θὰ πάθω
ἂν κάνας ἄλλος τὴν ἀγνή
πεντάμορφη μου πάρει

Καὶ χάσω ἀπ' τὰ ματάκιά μου
τὸν οὐρανὸ μετ' ἄστρα
ποῦ τὸν κωτῶ καὶ γίνομαι
με μᾶς εὐτυχισμένος.
Φαντάσου τὸν μονάκριβο
τὸ γιό σου νὰ τὸν πέρνουν
καὶ νὰ τὸν κλειοῦν με τοὺς τρελλοὺς
μακρὰ π' τὴν ἀγκαλιά σου,
Φαντάσου το γιὰ μιὰ στιγμή
κ' ἔπειτ' ἀπάντησέ μου
ἂν θεὸς νὰ γίνῃ κόρη σου
ἐκείνη π' ἀγαπάω.
Στὰ γονατὰ σου πέφτω πειὰ
καὶ στὴν ψυχὴν ἐκείνη
ποῦ τὸν λατρεύουμε κ' οἱ δυὸ
ὅταν ἐξοῦσε, μάννα,
Σ' ὀρκίζω τὴν ἀγάπη μου
μὴ τὴν περιφρονέσης
γιατί — γιατί ἄλλοίμονο —
χαμένος θὲ νὰ πάω . . .

B!

Ἄφοῦ τὴν θέλεις γιόκα μου
μ' αὐτὴν θὰ σὲ παντρεύω
κ' εὐτυχισμένη μιὰ φορὰ
τὰ μμάτια μου θὰ κλείσω.
Αὐτὸ κ' ἐγὼ περίμενα
γιὰ νὰ πεθάνω ἢ δόλια
δίχως τὴν ἔγνοια πὼς ἐσὲ
μονάχο θὲ ν' ἀφίσω.
Δὲν θέλω, γιόκα μου χρυσέ,
— παιδί μου ἀγαπημένο —
δυστυχισμένο νὰ γενῆς
κ' ἐκείνη νὰ μὴν πάρης·
θέλω μονάχα ἢ εὐκὴ
στοὺς δυὸ σας ποῦ θὰ δώσω
νὰ πάσῃ πρὶν τὰ μμάτια μου
κλειστοῦνε μιὰ γιὰ πάντα.
Πάρ' τὴν Ἀγνούλα, φέρτηνε
στοῦ σπιτικό σου, γιέ μου,
καὶ πές της πὼς ἢ μάννα σου
τὴν ἔκαμε παιδί της.
Κι' ὅπως ἐσένα ἀγαπῶ
ἔτσι κι' αὐτὴν λατρεύω
καὶ τὸ θεὸ παρακαλῶ
νὰ ζῆτ' εὐτυχισμένοι.
Πήγαινε γιέ μου, στοῦ καλὸ
κ' ἐγὼ σὰς περιμένω
γιὰ νὰ σὰς σφίξω καὶ τοὺς δυὸ

μέσ' τὴν θερμὴ ἀγκαλιά μου.
Πήγαινε στὴν εὐκούλα μου
παιδί μου ἀγαπημένο
καὶ φέρε τὴν Ἀγνούλα σου
ποῦ μπήκε στὴν καρδιά μου.

Γ!

Στὸ φτωχικὸ ἕνας ποπᾶς
καὶ πλάι ἕνας κουμπάρος.
ἀρχίζει τὸ μυστήριον
μετ' τὴν καλὴ τὴν ὦρα.
Καὶ ἢ Ἀγνούλα στοῦ πλευροῦ
τοῦ λατρευτοῦ της εἶναι
ποῦ σὲ λιγάκι θὰ γενεῖ
ὀλότρελα δικός της.

Καὶ στοῦ κρεββάτι μιὰ γοητὰ
— χαροκαμένη μάννα —
τοὺς γάμους θέλει τῶν παιδιῶν,
ποῦ τόσο ἔχει ἀγαπήσει,
νὰ ἰδῇ προτοῦ ὁ Χάροντας
τὰ μάτια της σφαλῖσει.
Καὶ τὴ στιγμή ποῦ τῶν δυονῶν
ἀλλάζουν τὰ στεφάνια
εὐτυχισμένη ἢ γοητὰ
τὸ πνεῦμα παραδίνει.
Καὶ φαίνεται χαρομένη
γιατὶ στεφανωμένα
εἶδε τὰ δυὸ παιδάκια της
τὰ πολυαγαπημένα.

SERENATA

Κάτω ἀπὸ τὸ λευκὸ σπιτάκι τὸ
τεινισμένο ἀπὸ περιπλοκάδες για-
σεμῶν κ' ἀπὸ κισσοῦς, ἦρθε πάλι
κι' ἀπόψε ὁ τραγουδιστὴς μετ' τὴν κι-
θάρα στοῦ χέρι.

Εἶνε μεσάνυχτα περασμένα . . .
Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σκοτεινιασμένου
οὐρανοῦ, μιὰ ἀκρὴ ἀπὸ τὸ θλιμ-
μένο φεγγάρι στέλνει τὴς ξεψυχι-
σμένες ἀχτίδες τοῦ ἀπάνου στὰ μαλ-
λιά τοῦ τραγουδιστῆ π' ἀνεμίζουνε
στοῦ σκοταδι.

Μέσα στὴν ἠσυχία, πότε κρυστα-
λένιο καὶ πότε πνιγμένο ἀπὸ τὸν

πόθο ἀκούεται τὸ τραγοῦδι του . . .

«Ξανάθρα ἀπόψε ἀγάπη μου
πλυκεῖα κάτω ἀπὸ τὰ κλειστά σου
παράθυρα. Ἐρχομαι γιὰ σένα νὰ
ξενητισῶ πάλι ἐδῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ
τὰ πῶ γλυκά μου λόγια. Ἡ νύχτα,
εἶνε γαλήνια καὶ ξάστερη σὰν τὴν ἀγνή
ψυχούλα σου, μὰ τὴ δική μου τρυπι-
μίες μονάχα τὴ δέρονουνε, σὰν τὴ θά-
λασσα τὴς χειμωνιάτικες νυχτιές . . .

Ἀπόψε ἦθελα νὰ σοῦ τραγου-
δήσω κατὰ πολὺ πικρὸ καὶ λυπηρὸ,
νὰ σκορπίσω καὶ στὴ δική σου καρ-
διά λίγη ἀπὸ τὴ θλίψη ποῦ βαρᾶ-

νει τὴ δική μου. Μὰ δὲ μπορῶ, ἀ-
γαπημένη μου, γιατί σὰν ἔρχομαι
κάτω ἀπὸ τὸ σπιτί σου, δὶα, δὶα,
σβένουν μέσα μου, καὶ μόνον ἕνα
τραγοῦδι ἀγάπης βγαίνει ἀπὸ τὰ
φλογισμένα χεῖλιά μου . . .

Τὸ φεγγάρι μονάχο του δίνει βουβά
στά μενεξεδένια σκοτάδια, μὰ ὁ τρα-
γουδιστὴς μετ' τὸ γλυκὸ πρόσωπο, τρα-
γουδάει ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰ παρα-
θυρόφυλλα τοῦ λευκοῦ σπιτιοῦ . . .

Ἄλκις Φιλῆς

Κέρκυρα - Δεκέμβριος 1922

ΠΥΡΡΟΥ ΛΕΚΑΝΤΑ

ΞΕΧΑΣΤΗΚΑ !

Κοντὰ στὴν τριανταφυλλιά Σου,
ὄλη νύχτα, πλυκεῖα μου κόρη,
σὲ περίμενα γιὰ νὰ φανῆς . . .

Τὰ κίτρινα φύλλα τῆς
τριανταφυλλιάς Σου, μετ' τὸ φῶ-
σημα τῆς φθινοπωρινῆς αἰθρας
ἔπεφταν πλάι μου καὶ ὁ κρό-
κος τοὺς ἀφινε ἕναν ἤχο ποῦ ἔ-
φερνε μιὰ βαθεῖα καρδιακὴ
συγκίνηση.

Ἡ στάλες τῆς μισανοιγμέ-
νης Σου βρυσούλας ποῦ βροί-
σκεται ἐκεῖ κοντά, κ' αἰτὲς
ἀκόμα, μετροῦσαν τὴν ἀναπνοή
μου . . .

Κὼ ὅμως . . . Ἐσὺ, πλυκεῖα
μου κακιά, ξαπλωμένη στοῦ μα-

λακό σου κρεββατάκι θὰ γε-
λοῦσες μετ' τὸν τρελλὸ ἔμένα
ποῦ τόση ὦρα σὲ πρόσμενα . . .

Θυμᾶσαι, ἀλήθεια, στῆς ἄ-
μορφες ἀνοιξιάνικες βραδυές
ποῦ λιγωμένη, ἀπὸ τὸ γλυκὸ
λάλημα τοῦ καθισμένου στὴν
πλοῦσια τριανταφυλλιά Σου, ἀ-
δονιοῦ, ἔφερνες στὴν ἀγκαλιά
μου καὶ κίτταξες τὸ ὄμορφο
φεγγάρι καὶ μοῦλεγες τόσα γλυ-
κόλογα ; . . .

Θυμᾶσαι, ποῦ ταίριαζε ἢ
φωνή Σου, μετ' τοῦ ἀηδοιοῦ.

Καὶ ποῦ νὰ τὸ γνώριζα ὁ ἄ-
μειρος πὼς εἶχες καὶ τῆς συνή-
θειές του ἀκόμα ! . . .

Ποῦ νὰ τόξερα πὼς σὰν κ'
ἐκείνο τὴν τριανταφυλλιά, θ'
ἀφίσης καὶ σὺ ἐμένα γιὰ νὰ
νοιώσης τὴν συγκίνηση τῆς και-
ρούρας Σου ἀγάπης, ὅπως ἐ-
κείνο τῆς ἄλλης τριαντα-
φυλλιάς ! . . .

Ἡ τριανταφυλλιά Σου ὀ-
μως ἐλπίζει τὰ ξαναδεχθῆ τὸ
ξεχασμένο ἀηδόνι καὶ κραταίει
βαθεῖα κρημμένη τὴ ζωὴ
της ἐνῶ ἐγὼ . . . χωρὶς καμιά
ἐλπίδα σέρνω τὸ βαρὺ τῆς ζωῆς
μου φορτίο καὶ τραβάω τὸν
ἀσπλαχνό δρόμο τῆς ἀπελπ-
σιᾶς . . .

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY Χοροιάτικη 'Εξάμνη	Δοχ. 25 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY Χοροιάτικη 'Εξάμνη	Φιλάκια 30 15

ΒΙΩΟΠΟΙΗΣΗ

Όσοι από τους συνδρομητές μας δε λαβαίνουνε για όποια δήποτε αίτια τακτικά τὸ περιοδικό μας τὸς παρακαλούμε νὰ μᾶς τὸ γνωρίσουν. **IN OROEA**

Ὁ «ΟΙΦΗΥΣ» δέχεται ν' ἀλλάξει τὸ φύλλον του μὲ τὸ φύλλον κάθε περιοδικού καὶ κάθε ἐφημερίδας, δικῆς μᾶς ἢ ξένης.

Ὁ «ΟΙΦΗΥΣ» εἶν' ἐλεύθερο δῶμα γιὰ ὅσους αἰστάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικέψουν τὴ σκέψη τους καὶ τὴν καρδίαν τους.

Ὅλα θάνε γραμμένα στὴ Δημοτικὴ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐπισημονικὴ σελίδα πού κήθενε εἶν' ἐλεύθερος νὰ γράψει ὅπως θέλει.

Ὁ «ΟΙΦΗΥΣ» γράφει γιὰ κάθε διβλίον ἀνάλογα μὲ τὴ σπουδαιότητά του, φτάνει νὰ σταλοῦν στὰ γραφεῖά του δύο ἀντίτυπα τοῦ ἔργου.

Καθὼς **ΣΥΝΕΡΙΤΑΓΡΙΑ** ἢ **ΣΥΝΕΡΙΤΑΓΡΙΑ** εἶν' υπεύθυνη γιὰ τὰ δημόσια ἔμματα τους.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

**ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΚΟΛΛΑ
ΤΑΚΗ Σ. ΓΟΥΛΗ**

(Οἶκον. Ἐφόρου παρατηθέντες)

Ἀνταλαμβάνουσι πᾶσαν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον παντός δικαστηρίου, γνωμοδοτήσεις, συμβουλὰς κλπ. Ἐπίσης οἰανδήποτε παράστασιν ἐνώπιον Διοικ. Δικαστηρίων φηρολογικῶν ὑποθέσεων, ὡς ἐπὶ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων κατὰ φόρου Καθαρᾶς Προσόδου, Ἀυτομάτου ὑπερτιμῆσεως, Ἐκτάκτων Κερδῶν κλπ. ὡς καὶ ἐνστάσεις, προσφυγὰς, ἐφέσεις καὶ ἀναρτήσεις.

104 - 140 WEST 26 TH STREET, NEW YORK.